

VÁLTOZTASS A
SZABÁLYOKON!

JULIE MURPHY
PUDDIN'

Dream
válogatás

Millie kicsi kora óta egy fogytáborban tölti a nyári szünidőt. Kivéve talán az ideit. Ebben az évben ugyanis titkos terveket szövöget – hírolvasónak készül, és reméli, hogy részt vehet az austini egyetem újságírói táborán. Mindeközben pedig folyton arról ábrándozik, hogy végre sikerül megcsókolnia a fiút, aki már régóta tetszik neki.

Callie a sulis csini csaja, a pomponcsapat kapitányi posztjának várományosa, és persze a város egyik legnépszerűbb pasijának barátnője. Minden sínen van az életében, amíg ki nem derül, hogy a helyi edzőterem – ahol Millie dolgozik – már nem tudja szponzorálni a csapatát. Callie-ék úgy döntenek, bosszúból megdobálják a helyet vécépapírral és tojással. Azonban ha a lány előre sejtette volna, hogy a kivillanó medálja elárulja majd a biztonsági kamera felvételén, aztán a tánccsapat rákenni az egész balhét, a pasija meg szakít vele, akkor tuti jobban átgondolta volna a dolgot...

Callie-nek végül az edzőteremben kell ledolgoznia az okozott károkat. Itt ismerkedik meg Millie-vel, és hamarosan mindkettőjük számára kiderül, hogy jóval több közös vonásuk van, mintsem gondolták, és mély barátság kezd kibontakozni közöttük.

JULIE MURPHY

Észak-Texasban lakik a férjével, aki szereti őt, a kutyájával, aki imádja, és a macskáival, akik megtűrik. A könyvtárak világában eltöltött sok csodás év után Julie végre teljes munkaidőben foglalkozik az írással. Amikor nem ír, vagy épp felidézi dicső napjait az olvasóteremben, folyamatosan tévézik, a tökéletes sajtfeltétes pizzára vadászik, és a következő nagyszerű, kalandokkal teli utazását tervezi.

Tudj meg többet a könyvről:

www.juliemurphywrites.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Murphy könyvének cselekménye túlcsordul a meglepő barátságok ábrázolásától, a szívet melengető romantikától, az igazi elfogadástól és a frappáns befejezéstől.”

Kirkus Reviews

„A Dumplin’ – Így kerek az élet társregényeként a Puddin’ számos emlékezetes karaktert mutat be, akiknek az olvasók öntudatlanul is végig drukkolnak. Kitűnő választás és felejthetetlen olvasmány.”

School Library Journal

„Murphy megírta életünk szerelmi történetét. Totálisan belezúgtam a Puddin’-ba.”

Amazon

„A szerzőnő lendületes írásmódja miatt a könyv olvastatja magát.”

Booklist

„Ebben a regényben fiatalok love sztorija, testtudat és önelfogadás, valamint valószínűtlen barátságok csodás egyvelege alkot lenyűgöző olvasmányt.”

VOYA

**Dream
válogatás**

JULIE MURPHY

PUDDIN'

VÁLTOZTASS A SZABÁLYOKON!

— részlet —

1.

MILLIE

Ami engem illet, folyton listákat gyártok. Először is leírom a teendőimet. (Természetesen a zselés tollaimmal, előre meghatározott színkód szerint.) Azután megvalósítom. Végül kihúzom a listáról. Boldog meglegedettséggel tölt el a látvány, ahogy a jegyzetfüzetemben szépen sorjáznak a megvalósult, kipipált feladatok.

Rég eldöntöttem már, hogy pontokba szedem az általam menedzselhető dolgokat, ami végső soron a hozzáállásom gyökeres átalakulásához vezetett. Úgy általában. Konkrétabban: ma már képes vagyok elhiteni magammal, hogy tök normális dolog, hogy nálam hajnali 4:45-re van beállítva az ébresztő. Egyértelműen pacsirta vagyok, nem pedig éjjeli bagoly, de még én is elismerem, hogy a 4:45 nem kifejezetten reggeli időpont.

Miután az utolsó ébresztést is kinyomom a telefonomon, legördülök az ágyról, és magamra kapom a bolyhos, babarózsaszín köntösömet, melynek cikornyás M betűt hímeztek a gallérjára. Nyújtózkodom párat, ásítok még egy utolsót, majd leülök az íróasztalomhoz, és előveszem a virágmintás naplóm. A kemény fedélen arany felirat fut: KÉSZÍTS TERVET!; alatta pedig dőlt betűvel a nevem olvasható: *MILLIE MICHALCHUK*.

Összecuppantom az ajkamat, hogy megszabaduljak az alvás utóízétől. Rém következetes vagyok a fogmosást il-

letően, viszont a minap Amanda említette, hogy azt olvasta a neten, ha alkotói válságban szenvedünk – esetemben írói válságról van szó –, akkor ébredés után rögtön vessük papírra a gondolatainkat, még mielőtt beindulna az agyunk. Úgyhogy kezemben a BOSS GIRL feliratú mentazöld ceruzámmal átfutom a silány mondatkezdeményeket, melyeket a hét folyamán lekörmöltem:

~~Hiszek a pozitív gondolatok erejében.~~

~~Az emberek többsége nem tudja, mit akar, és ez az igazi ok, amiért elakadnak az életben. Hogy én? Én pontosan tudom, mit akarok.~~

~~A Webster's Dictionary az újságírást olyan tevékenységként vagy foglalkozásként határozza meg, melynek során különféle információkat gyűjtünk össze, híreket írunk belőlük, és megszerkesztjük napilapok, magazinok, a televízió vagy a rádió számára. Én az újságírást a következőképp definiálom~~

Új oldalra lapozok, de csak ülök és várok. Lebámulok az üres papírra, remélve, hogy a vonalak szavakká formálódnak, ehelyett minden mozdulatlan marad.

Alapjában véve jó tanuló vagyok. Persze nem *annyira* jó, mint Malik vagy akár Leslie Fischer, aki eleve elrendeltetett, hogy végzős diákként elmondja a búcsúbeszédet, mivel már elsős általános iskolás korában megnyerte a harmadikosok helyesírási versenyét – de felvettem egy csomó tantárgyat az egyetemi pluszpontokért, és úgy általában jobban teljesítek a társaimnál. Nem ijedek meg, ha esszét kell írunk, vagy dolgozatot trigonometriából. Ám ez a személyes ki-

nyilatkoztatás egyre inkább a fejemre nő, maga alá temet és kezdem úgy érezni magam, mint egy rakás szerencsétlenség.

Tízpercnyi kínlódás után – melynek során leírtam, majd áthúztam néhány szót, valamint lefirkantottam két randizó pálcikaemberkét; az egyiket magamról mintáztam, a másikat egy bizonyos személyről... – behajítom a naplómat az íróasztalom fiókjába.

Majd holnap. Holnap lesz a nap, amikor rám találnak a megfelelő szavak. Kinyitom a laptopomat, és végiggörgetem a filmlistámat, mígnem rátalálok a *Harry és Sally*-re. Anyával ez az egyik nagy kedvencünk – ha ál munkból felkeltenének, akkor is kívülről fújnánk az összes szöveget –, bár ő gyorsan előreteker az éttermi jelenetnél a régi VHS-másolaton. (Anya még nem fedezte fel, hogy online simán meg lehet nézni a teljes filmet.)

A számítógépem felett függ egy keresztaszemes öltést imitáló poszter, amit a Pinterestről töltöttem le. Kanyargós szőlőindák veszik körbe a feliratot: PONTOSAN ANYNYI ÓRÁD VAN EGY NAP, MINT BEYONCÉNEK. (Willowdeannek is nyomtattam egy példányt, igaz, abban lecseréltem Beyoncé nevét Dolly Partonéra, akik mindketten istennők a maguk területén, szerény véleményem szerint.)

Mellette dekupázs faképen az egyik kedvenc szállóigém olvasható: HA A JÖVŐBE NÉZEK, OLYAN FÉNYESEN RAGYOG ELŐTTEM, HOGY TELJESEN ELVAKÍT – OPRAH WINFREY. Felette pedig egy másik keresztaszemes poszter látható szintén idézettel: AZ ÉLET TÚL BONYOLULT AHHOZ, HOGY GONDOS TERVEZÉSSSEL NE TEGYÜK KISZÁMÍTHATÓBBÁ – MARTHA STEWART. És ez csak néhány a remekműveim közül.

Úgy tűnik, anyától örököltam az inspiráló idézetek, a hímzés és úgy általában a kézművesség iránti rajongáso-

mat. Az egész házunk ki van bélelve motiváló idézetekkel hímzett párnákkal és bibliai részletek vízfestéknyomataival, melyek megütik a mércét, hogy eladhatóak legyenek a helyi keresztény könyvesboltunkban, a *The Good Book*ban.

Olyan ez, mintha anyával egy gerlepárt alkotnánk, és folyton csinosítgatnánk a fészkünket – bár a projektnek sohasem érünk a végére, minden egyes simítással otthonosabban érezzük magunkat benne. Legalábbis eddig így volt. De az elmúlt néhány hónapban a reményeim és az álmaim szembemennek mindazzal, amit anya szán nekem. Lassan, de biztosan megbontom a közös fészkünket.

A keresztszemes hímzések és a szobám falain függő dekupázsok ma az eltávolodást jelképezik a motiváló diétás idézetektől, amelyekkel körülvettem magam tavaly nyáron és az azt megelőző nyolc nyáron át a Daisy Ranch Fogytáborban. CSUPÁN KILÓKAT VESZÍTHETSZ – mindig is ez volt a kedvencem.

Fogytábor. Igen, fogytáborba jártam. De ez már mind a múlté, mert kilenc év után először nem megyek vissza a Daisy Ranchre, hogy találkozzam az ottani barátaimmal, vagy akár Miss Georgiával, a tanácsadómmal. Sok mindent megváltoztatott, hogy beneveztem, és második helyezett lettem a Miss Teen Blue Bonnet Szépségversenyen. Korábban lehetetlen küldetésnek ítélt dolgokat vittem véghez. Zsúfolt nézőtér előtt játszottam az ukulelén, gyönyörű estélyiben léptem a színpadra – nem beszélve a fürdőruhás felvonulásról! Sőt, még egy fiúval is táncoltam. És mindezt ebben a testben vittem véghez. Pontosan ezért nem vagyok hajlandó elpazarolni egy újabb nyári szünetet arra, hogy minden reggel mérlegre álljak, és nyúltápon éljek annak reményében, hogy az első tanítási napon talán észreveszi valaki, hogy fogytam majdnem három kilót.

Bárcsak meg tudnám ezt értetni anyával! Aztán láss csodát, világ: Millicent Michalchuk, az elismert hírolvasó hamarosan feltűnik az Ön tévéképernyőjén is!

Bár előbb ki kell töltenem ezt az átok jelentkezési lapot az austini Texas Tudományegyetem televíziós újságírás szakának előkészítő táborába.

Tudom, hogy ez a szakma több mint nyári tábor, vagy akár mint maga a diploma megszerzése. Sokévnyi gyakor-nokoskodás és lóti-futi munka vár rám. De hajlandó vagyok mindenre, mert az álmom az, hogy az én arcomat lássák az emberek esténként az otthonukban a képernyőn, és az én hangomat hallják. Egy olyan hangot, amelyikben megbízhatnak, mert hiteles és ösztönző. Talán még a világot is meg tudom változtatni a hozzáállásommal. Tudom, ostobaság ilyen elvárásokat támasztani egy egyszerű hírolvasóval szemben, de ott vannak például a nagyszüleim, akik naponta vallásos áhítattal lesik a helyi híreket. Sokszor csak figyelem, ahogy megbeszélik a hírcsatornákon látottakat-hallottakat, és olyankor azt gondolom, hogy nem ugyanabban a világban élünk. Ezért úgy vélem, nem elég csupán a tények közlésére szorítkoznunk. Fontos, hogy mely tényeket hogyan közlünk. Például, amikor legalizálták az azonos neműek házasságkötését, az általam olvasott online hírközlő felületek győzelemként ünnepelték az eseményt, mert az volt. Aztán átmentem a nagyszüleimhez, ahol a hírolvasó olyan hangnemben tudatta a hírt a nézőkkel, mintha gonosz erők igazták volna le az emberiséget.

Talán csak az én nagyszüleim esetében működik ez így? Mindenesetre az ő világnézetüket az a személy formálja, aki a híreket közvetíti. Ez pedig igazi felelősséggel jár, amit nem vehetek félvállról.

Tudom-tudom. Kövér lányokat nem alkalmaznak hírolvasóként. Mint ahogyan második helyezettként sem szoktak végezni a Miss Teen Blue Bonnet Szépségversenyen. De hát mindig van egy első alkalom – miért is ne lehetnék én az első túlsúlyos hírolvasó?

Miután eltávolítottam az összes hajcsavarómat, az előző este odakészített fekete leggingsért és a mentaszínű pulóveremért nyúlok. A pulóver egy Anya-Lánya Kézműves Szombat eredménye – egy lassan eltűnő hagyományé, mióta Vernon bácsikámnak dolgozom –, valójában egy rávasalt szövetmatrica, ami egy kölyökkutyát ábrázol pillangóval az orra hegyén. (Pont olyan imádnivaló, amilyennek hangzik.)

Felkenek némi babarózsaszín szájfényt, majd rácsukom a laptopomat Harryre és Sallyre. Végül bekapcsolom a kávégépet a szüleimnek, mielőtt a munkába hajtok.

Hajnali 5:45-kor Clover City még alig ébredszik. Az élet egyetlen bizonyítéka a pislákoló fény, ami a Daybreak Fánk és Kávé üzletből szűrődik az utcára, és néhány elszánt hajnali futó, akiket akkor látok, amikor bekanyarodok a Végso Visszaszámlálás, Vernon bácsikám és Inga néném boksztermének parkolójába.

Apa párszor próbálta elmagyarázni nekik, hogy az edzőterem neve nem éppen lelkesítő, ám ők végig sem hallgatták. Vernon bácsi és Inga néni egy Rocky rajongói klub internetes felületén találtak egymásra. Inga akkoriban települt át Philadelphiába Oroszországból, és az első randijukra a Philadelphia Museum of Art híres Rocky lépcsőjének legtetéjén került sor. (Amúgy az egész család hevesen tiltakozott ellene, kivéve engem, aki nagyon is hiszek a neten szárba szökkenő szerelemben.)

Sohasem jártam még Phillyben, így aztán Inga megígérte, hogy érettségi után együtt elutazunk oda egy csajos

kiruccanásra. Remélem, nekem nem kell majd megmásznom mind a hetvenkét Rocky-lépcsőfokot ahhoz, hogy a saját love sztorim happy endben teljesedjen ki.

Pontosan az edzőterem előtt parkolok le. Inga folyton nyaggatja Vernont, amiért mindketten az elülső parkolókat használjuk, én viszont a Hónap Dolgozójának járó jutalomként fogom fel. Még akkor is, ha én vagyok az egyetlen alkalmazottjuk, akit alig fizetnek meg. Ezért jár némi külön juttatás, nem igaz?

A bevásárlóközpont egyik sarokhelyiségében található a termünk, a kirakata felett kivilágított felirat hirdeti: VÉGSŐ VISSZASZÁMLÁLÁS. Mellette egy pár bokszkesztyű virít, alatta pedig halványan még látszik a létesítmény korábbi rendeltetése, a kiírás szerint: LIFE FITNESS CLUB.

Csilingel a csengő az ajtó felett, ahogy benyitok, azután rögtön a pult felé veszem az irányt, hogy kikapcsoljam a riasztót.

Belekezek a nyitáskor szokásos rutinfeladatokba: ellenőrzöm a pénztárgépet, kihegyezem a ceruzákat, kinyomtatom az új jelentkezési lapokat, az öltözőkbe vécépapírt és törülközőket helyezek el, majd gyorsan bejárom és végignézem az összes helyiséget, hogy minden készen áll-e a nyitásra. Végigszalomozok a bokszsákok között, és meggyőződom róla, hogy éppen olyan erősen tartanak, mint tegnap reggel. Az utolsónál felveszem az alapállást, és megsorozom.

Újabb csilingelés: az ajtó fölötti csengő jelzi, hogy valaki bejött.

– Klassz volt, Millie!

Szégyenlősen hátrapillantok a vállam felett.

– Reggelt, Vernon! – A bácsikám valaha a lányos szülők rémálma volt. Azok a dagadó izmok és a homokszí-núre melírozott hajtincsek! Manapság viszont inkább tűnik alvásmegvonástól szenvedő családapának, mint kisvárosi rosszfúinak. Vörösseszőke szakállába ősz csíkok vegyülnek, a mosolyráncai egyre mélyülnek, viszont ugyanaz az élet-erős fickó most is, aki mindig volt.

– Az ütőállásod sokat javult mostanában – mondja. – Nem mernék beléd kötni egy sötét átjáróban.

– Csak lazítok egy kicsit – rázom meg a kezemet, aztán a pulthoz lépek, és felkapom a kocsikulcsaimat. A bakancs-listámon szerepel, hogy előbb-utóbb megtanulok bokszolni, de csak miután bejutok a televíziós táborba, valamint ösz-szejövők egy sráccal. (Hé, Oprah szerint határozzuk meg pontosan a céljainkat, márpedig ő sohasem vezeti félre az embereket!)

A bácsikám megvonja a vállát. A szeme alatti sötét kari-kák vannak, és a tegnapi pólója arról tanúskodik, hogy egész éjjel fent volt az ikreikkel. Ráadásul az edzőteremmel is gondok vannak. Egészen az elmúlt hónapig ez a hely része volt a Life Club Fitness klubhálózatnak, amely országszerte különböző sportágakra szakosodott – teniszre, crossfitre, te-remfocira. Ez pedig azt jelentette, hogy a marketingre és a berendezésre további erőforrásaink álltak rendelkezésre, és még néhány helyi sportcsapatot is szponzorálhattunk.

Ám az LCF előzetes bejelentés nélkül csődöt mondott, Vernon bácsi és Inga néni pedig hálózati támogatás hiá-nyában teljesen magukra maradtak a vállalkozásukkal. Mivel már egy csomó mindenre beruháztak és nemrég ikreik szü-lettek, égető szükség van rá, hogy az edzőterem jól profitál-jon. Amikor legutóbb náluk jártam, kiszúrtam egy halom fizetési felszólítást az elektromos és a vízművektől, és hát

azóta sem tudom kivenni a fejből a képet. Ez a hely itt az utolsó reményük, és nem fogom hagyni, hogy becsődöljön.

Rábökök egy büfifoltra Vernon vállán.

– Az irodában találsz tiszta inget.

A foltra mered.

– Már nem. Ami azt illeti, ez volt az utolsó. – Nagyot koppan a feje a pulton. – Végleg búcsút inthetünk a tiszta holmiknak. Lukának és Nikolai-nak egész éjjel ment a hasa. Lehet, hogy karantén alá kellene helyezni a házunkat. Minden elveszett, Millie. A kakaapokalipszis hamarosan mindent elborít.

Megpróbálok nem nevetni, de nem tudom megállni, hogy ne mosolyogjak. A családukban Vernon az egyetlen, aki megenged magának ilyen szófordulatokat, amitől valahogy érettebbnek érzem magam nála.

– Tegnap este kimostam az ingeidet a törölközőkkel együtt. – Erre felkapja a fejét, mire megcsap egy erős fuvallat. Jó szagos is. – Talán beugorhatnál a zuhany alá is, mit szólsz? Még vagy húsz percig nem várunk vendégeket.

Vernon felemeli a karját, és szaglászni kezd.

– Nos, nem akarom elriasztani a potenciális új tagokat.

Felvillantom a legbiztatóbb mosolyomat.

– Helyes! Most pedig, tudod, hol találsz az új tagsági lapokat, és ne feledkezz meg a Green's Vitaminsszal közös promócióról. A szórólapokat az íróasztalodon találsz. És...

– ...nincs lehetetlenség, csak tehetetlenség – fejezi be a mondatot Inga üzleti mantrájával. (Valójában az élet minden területére vonatkoztatja.)

– Így van. Pontosan így.

– Inga nemrég alaposan megnyirbálta a költségvetésünket. Kész horror, amit művel, de tényleg. Egy költségvetési merénylet. Vagy pankrátor. – Azzal megfordul, és besüppedt

vállal elcsoszog a zuhanyzók irányába. Úgy döntök, nem szólok neki a hátán éktelenkedő titokzatos barna foltról.

– Dobd csak be az ingedet a használt törölközők közé!
– kiáltok utána, aztán kilépek az ajtón.

Becsusszanok az egyterűbe, és vetek egy pillantást a Végső Visszaszámlálás fényreklámjára – alig pislákol, az egyik betű pedig teljesen kiégett. Gondolatban feljegyzem a javítandó dolgok hosszú listájára.

Kihajtok az útra, közben megbököm a hívásgombot a kormánykeréken.

– Hívd Amandát! – adom ki az utasítást.

– Hívom Pandát – feleli erre a robothang.

– Ne! Hívás vége. Ne hívd Pandát! Hívd Amandát!

– Hívom a Panda Expresszt.

– Ne! – Felnyögök, kikapcsolom az egész szerkezetet, majd újból bekapcsolom. – Hívd Amandát!

Hosszú szünet áll be, végül a robothang bejelenti.

– Hívom Amandát.

– Na végre! – mormolom.

Jó néhányszor kicseng, mire meghallom Amanda nyöszörgését.

– Jó reggelt, szépségem! – köszöntöm. – Okos vagy. Tehetséges vagy. Aranyos vagy.

– Ki nem állhatom a reggeleket – közli velem, bár mintha a párnába beszélne. – Legalább a szépségemre ráhibáztál, de hogy okos lennék? Meg tehetséges és kedves? Háát, ezeken még dolgoznom kell.

– Minden nap jól kezdődik – felelem erre. – Nem a reggelekkel van a baj, hanem a délutánokkal. Addigra minden tönkremegy – kuncogok csendesen, de Amanda hallgatása elárulja, hogy most valahogy nem értékeli a humoromat. – Napi megerősítések. Múlt héten olvastam erről. Meg kell

győznöd magadat, hogy képes vagy azzá válni, akivé szeretnél. És szerintem könnyebb lesz, ha egymást győzködjük erről. Sokkal mulatságosabb!

– Ó, akkor már értem – mondja erre. – Éppenséggel egy csomó jó dolgot fel tudok neked sorolni, amivé válhatnál.

– Ezt örömmel hallom.

– Lehetnél például egy tányér frissen kisült rösti, vagy gofri. Vagy akár fahéjas csiga.

– Amanda! – forgatom a szemem. – Vedd ezt komolyan, kérlek!

– Miért is? Éhes vagyok, és azt sem veszi komolyan senki.

– Mérgesen fújtat. – Úton vagy már? – kérdezi. – Tűnj el a szobámból, Tommy! – mordul fel. – Bocs. Csak a tesóm.

– Kint várj meg! Van néhány hírem számodra. – Elvi-
gyorodok. – Tíz perc múlva ott vagyok. Esetleg beülhetünk
valahová reggelizni.

– Fent vagyok, anya! – kiáltja. – Siess, rendben? – suttogja a telefonba.

– Három pozitív megerősítéssel tartozol nekem! – emlékeztetem, miközben rátaposok a gázra. Hiába, a barát-
nőmnek sürgős segítségre van szüksége.

2.

CALLIE

Melissával egymással szemben ülünk az tesiterem padlóján, lábunk terpeszben kinyújtva, talpunk a másikéhoz feszül. Összekapaszkodunk, és előre-hátra hajolva lazító gyakorlatokat végzünk. Épp felül, a feje búbjára tornyozott sötétvörös lófarka előrelendül, ahogy maga felé húz. Megpróbálok nem lélegezni, mert a sulis tornatermének padlója kegyetlenül bűdös.

– A jövő heti edzésünk a zenekari teremben lesz – közlöm Melissával.

Felnéz a nyújtásból.

– Hülyéskedsz, ugye?

– Nem. Spencer edző meg van lőve, mert a futballcsapattal bent a terme még nem készült el, ezért mindenkit átköltöztetnek, hogy a csapat bejuthasson a tornaterembe, és használhassa a kondigépeket.

– De hát a zenekari terembe be sem férünk! Különben is, miért kap a focicsapat saját edzőtermet? Még el sem kezdődött a futballidény.

Vállat vonok.

– Clover Cityben állandóan futballidény van.

Erre dühösen elfújja a frufruját a homlokából.

– Agyonsztárolják őket.

– Ebben végre egyetértünk.

Melissa addig húz maga felé, amíg az egész felsőtestem ráfekszik a padlóra. Égnek a belső combizmaid, de nem tiltakozom, mert Melissa pontosan tudja, mit tesz. Kíváncsi, meddig bírom, én pedig nem akarok gyengének tűnni a szemében.

Nem mintha nem kedvelném Melissát. A fél életünket úgy éltük le, hogy ismertük egymást, és bár egyikünk sem törte magát különösebben, hogy barátkozzunk – főleg én nem –, mégis fontos szerepet játszunk egymás életében. Viszont Melissa nem látja át, hogy az én sikerem egyben az ő bukását jelenti. Legalábbis ami az iskolánk tánccsapatát, a Clover City Shamrocksot illeti. Bár ellenségek nem vagyunk, vetélytársak igen: jövőre csak egyikünk lehet a csapatunk kapitánya.

Forgatom a nyakamat, az arcom a padló fölött lebeg. *Még mindig ez a förtelmes szag.* Körülöttünk különböző sportesemények transzparensai függnek, és büszkén hirdetik a kerületi bajnokságokon, sőt még néhány szövetségi állami versenyen is megszerzett első helyezéseket.

A legnagyobb transzparens valójában egy családi ereklýe. Az 1992-es Tánccsapatok Országos Bajnokságát nem más, mint a Shamrocks nyerte. Először lettünk elsők valamilyen sportban országos szinten – és sajnos utoljára is. Később még csak be se jutottunk az országos versenyre. És ami a legfigyelemreméltóbb: az anyukám volt annak a csapatnak a kapitánya. Úgy esett, hogy pont abban az évben robbant ki egy hatalmas bundabotrány, ami a kerületitől egészen a legfelsőbb szintig megrázta a táncvilágot. Sok csapatot ideiglenesen felfüggesztettek, de én láttam a videófelvételeket. Az 1992-es Shamrocks káprázatos volt.

A sulí futballcsapata, a Rams szinte a legrosszabb helyen áll a texasi tabellán, mégis megkapják a vadonatúj, legkor-

szerűbb kondigépekkel felszerelt edzőtermet, míg a bajnok Shamrocksot szégyenszemre a zenekari terembe küldik gyakorolni. „Így múlik el a világ dicsősége” – mondaná erre anyja.

– Sam megint késik – hallom Melissa megjegyzését a tesiteremben uralkodó hangzavarban.

– Szólsz neki, hogy jöjjön? – kérdezem erre.

Melissa a plafonra emeli a tekintetét, aztán megrázza a fejét. Sam végzős, és a csapatunk kapitánya. Melissának nem esik le, hogy Sam szándékosan késik. Próbára tesz minket. Melissával közvetlenül Sam alá tartozunk, segédkapitányok vagyunk, ami azt jelenti, hogy mindketten esélyesek vagyunk a trónra, ám oda csak egyvalaki fog fellépni. És én sohasem veszítek.

Addig pedig minden erőnkkel azon kell lennünk, hogy egy csapatot alkossunk, legalábbis amíg Sam megnevezi az utódját.

De nem minden a versengésről szól. Az igazi tétet a Melissával közös emlékeink jelentik. Például amikor kilencedikben elváltak a szülei, ő pedig teljes három hetet töltött nálunk, mert az otthonukban túl puskaporos lett a hangulat. Vagy amikor Mrs. Guiterrez, Melissa anyukája elkezdett spanyolul, beszélni hozzám, mert megtudta, hogy félig mexikói vagyok. Tök ciki volt, mivel csak pár kifejezést ismerek spanyolul és társalogni egyáltalán nem tudok. Melissa viszont népes mexikói családból származik. Már akkor itt éltek, amikor Clover City még nem is tartozott Texashoz. Esküszöm, egyszerre használja mindkét nyelvet a Shamrocks formációs gyakorlatai közben. És amikor észrevette, hogy elvörösödök, közbevágott, majd lazán lefordította, amit az anyukája mondott. Később pedig említést sem tett az egészeiről. Mintha mi sem történt volna.

Melissa egyre mélyebbre húz a nyújtásban.

– Edzés után találkozónk lesz Mrs. Driskillel – emlékeztetem. Kiszabadítom a kezem a szorításából, azután talpra ugrom.

– Tök feleslegesen – feleli. – Az a nő félvállról veszi a munkáját. Nem is törődik velünk, csak az számít neki, hogy megkapja a fizetését.

– Rosszabbul járnánk, ha folyton rajtunk tartaná a szemét – jegyzem meg. – Emlékszel, amikor kitalálta, hogy az Autómosás Bikiniben akciónk illetlen, és elrendelte, hogy vegyünk fel esőkabátot?

Melissa felnevet. – Oké, az tényleg siralmas volt. De megmentetted a helyzetet, mert lyukat vágtál a cicijeid és feneked köré. Amikor meglátta, szóhoz sem jutott. – Nevetve rázza felém az ujját, pont, mint Mrs. Driskil annak idején. – Kisasszony, nem zavarja, hogy kikandikálnak a bájai?

Ennek örömeire összekoccantjuk a csípőnket.

– Az én bájaimon legalább van mit nézni – mondom erre. – A Legjobb Segg címe három egymást követő évben az enyém volt, idén pedig a Legdögösebb Segg címét is elnyertem.

– Ó, igen, tudjuk – forgatja a szemét. – Folyton felemlgeted, szóval esélyünk sincs rá, hogy megfeledezzünk róla. Üdv néked, Callie Reyes-segg!

Pimasz vigyort küldök felé, majd összecsapom a tenyereimet, hogy elhallgattassam a csivitelő csapatomat.

– Mindenki! Kapjuk össze magunkat! Sam hamarosan megérkezik, addig belevágunk. Melissa – kiáltom –, indíthatod a zenét!

Lazításként elkezdem ide-oda rázogatni a csípőmet.

– Oké, hölgyek, három hét múlva állami verseny, és addig még sok a tennivalónk. A területin taroltunk, de legyenünk őszinték: sokkal komolyabb kihívás elé nézünk az

állami bajnokságon. Úgyhogy vegyük is át a gyakorlatokat kétszer-háromszor, aztán elmondom, mit látok, hol vannak a problémás részek.

Indul a zene. Tökéletes elegye a legnépszerűbb popdaloknak és a kevésbé ismert dance musicnak. Samnek jó ízlése van. M.I.A. *Bad Girls*ének nyitóakkordjai megadják számunkra a kezdő lendületet.

Behunyom a szemem, és szinte érzem a San Francisco-i szellőt. Sohasem jártam még ott. Igazság szerint a családkból a nővérem, Claudia az egyetlen, aki Új-Mexikónál messzebb eljutott – még középiskolás korában San Diegóban részt vett egy operaéneklési versenyen. Mivel azonban az állami megmérettetést idén San Franciscóban tartják, hamarosan én is elutazom Kaliforniába. Tavaly nagy szívfájdalmunkra másodikak lettünk az állami bajnokságon, ám a győztes Copper Hill csapata idén totál szétesett, miután az újoncaik lehúzzák a régiek teljesítményét.

A tervem az, hogy legalább az országos bajnokságig eljussunk, így megszerezzük a lendületet a következő évre. Sőt, akár még valamilyen helyezést is elérhetnénk. Aztán jövőre Miamiban végzősként én fogom győzelemre juttatni a csapatot. Utána pedig arra az egyetemre megyek, ahová én akarok, és olyan gyorsan fogok elhúzni Clover Cityből, hogy még a tintának sem hagyok időt, hogy megszáradjon az érettségi bizonyítványomon. Ez a terv.

A táncosok második hullámával lépek színpadra, pontosabban a tornaterem parkettjára. Az első hangpróba eléggé esetlenül zajlik, de ez csak az első próbálkozás, tegnap még csak kondicionálás volt. Melissa frusztráltsága szinte tapintható. Ha rajta múlna, rögtön nekiesne a lányoknak. Ami pedig azt jelenti, hogy rossz csapatkapitány válna belőle.

– Rendben! – kiáltom, amint leáll a zene. – Ez egy tisztelegés bemelegítés volt, és most vegyük fel a ritmust! Úgy látom, néhányan még bizonytalanok vagytok a háromszoros piruett kivitelezésében. Jess, kijönnél ide, kérlek, és bemutatnád, miről van szó?

Jess, a magas, fekete másodéves előrelép, ő lesz az én választásom a kapitányi posztra. Könnyedén megpördül, ami főként annak tudható be, hogy előző lakhelyén, Dallasban egy puccos balettiskolába járt. Mi, helybéliek a jó öreg Dance Locomotive-ban sajátítottuk el az alapokat, és onnan nem igazán kerülnek ki képzett táncosok.

Jess lassít a tempón, és válaszol néhány kérdésre a lendülettel, a kéztartással és a megállással kapcsolatban, aztán rajtunk a sor, hogy gyakoroljunk. Végül Melissával leülünk a terem sarkába, és feljegyzünk pár dolgot.

– Még mindig nem vagyok biztos a *jeté combó*ban – mondja nekem. – Egyszerűen nem tudunk olyan magasra ugrani. Úgy értem, Jess túl magasra ugrik. Muszáj csökkentenie a magasságot a többiek miatt.

A koreográfia a szívem csücske, és ezt Melissa is nagyon jól tudja.

– Szerintem nem a koreográfián kellene változtatni – felelem –, hanem nekünk kell jobbnak lennünk. Olyannak, amilyen Jess. – Ránézek. – Vagy talán dacolni akarsz Sammel?

Melissa megrázza a fejét. – Igazad van.

A továbbiakban instrukciókat adunk a csapatnak, majd körbeállunk, mielőtt elindulnánk az öltözőbe.

– Nézenek oda, ennyi jó segget egy helyen! – kiáltja ekkor Sam, és odakocog hozzánk. Sam úgy fest, mintha helyettem ő állna rokonságban a szőke hajú anyukámmal és a még szőkébb húgommal, és én ezért valahol haragszom

is rá. A csaj magas, fehér bőrű, rózsaarany a haja, az alakja, mint egy balerináé, és bármit vesz fel, szenzációsan áll rajta.

Sam befurakodik a körbe.

– Bocs a késésért, hölgyek! Túl kellett esnem némi adminisztráción – ahogy ez a csapatkapitányoknál szokás.

Félreállok, mintegy átadom neki a helyem. Mi a hatalom sikeres átruházásának a kulcsa? Mindig tudd, hol a helyed.

Rám mosolyog.

– Fejezd be nyugodtan, Cal! Tiéd a pálya.

Melissa berzenkedik mellettem, ám én nem hátrálok meg. Visszaállok a körbe.

– Ne feledjétek, hogy jövő héten a városházán fogunk szerepelni a polgármester Amerika Hőseinek tartandó ünnepeén! És a tanulmányaitokról se feledkezzetek meg! Nem szeretném, ha bármelyikőtöket pont az állami bajnokság előtt tiltanak el a versenyzéstől, ribik. Nem érdekel, ha puskáznotok kell. Basszus! Múlt héten Jill a bioszdogozat puskáját írta fel a combjára.

A lányok erre felnevetnek, kivéve Jillt, az alacsony, fehér bőrű, göndör hajú másodévest, aki csak a vállát vonogatja.

– Egy kicsit összekentem magam, de sikerült átmennem. Nem adtam esélyt a kétszikű gyomoknak.

– Ez a beszéd! – vágom rá. – Oké, ide a kezeket, hölgyek! És háromra. Egy, kettő, három!

– SAN FRAN, JÖVÜNK! – visítjuk egyszerre.

Felpillantok a felettünk feszülő, rikítóan piros felíratra. *Jól vigyázz, 92-es évfolyam! Most mi következünk.*

A csapat elindul az öltözőbe, mi hárman pedig letelepszünk a lelátóra.

– Kösz, hogy levezényeltétek helyettem a mai edzést – mondja Sam.

Melissával bólintunk.

– Igaz is – szólalok meg –, át kellene gondolnunk a *jétét*. Jess őrült magasra ugrik, amitől a többiek totál elveszítik az önbizalmukat.

Melissa ekkor rám néz, és végtelenül hűvös mosolyt küld felém. – Egyetértek – mondja szárazon.

Sam bandzsít, miközben magában mérlegeli a helyzetet. Végül rábólint.

– Tök igazad van, Callie. Holnap majd megvizsgáljuk a dolgot.

Mit is mondhatnék erre? Egyesek eleve vezetőnek születtek.

– Figyeljetek csak – folytatja Sam –, Driskil már úton van ide és tudom is, miért.

– Miért? Mit akar? – kérdezi Melissa.

Sam a szemét forgatja. – Ugye ti is hallottatok róla, hogy idén egy vacak kis konditerem szponzorált minket?

Mindketten bólintunk.

– Hát, többé már nem.

– Ó, istenem – jajdulok fel –, ez mit jelent?

Sam rendszerint mosolygós arca most elkomorul.

– Driskil mindenesetre megpróbálja nem túl tragikusan előadni a dolgot.

Kinyílik a tornaterem ajtaja, és Mrs. Driskil becsoszog rajta.

– De lényegében nekünk végünk – suttogja Sam, mielőtt Mrs. Driskil hallótávolságon belül kerülne.

– Jó reggelt, hölgyek! – köszön Mrs. Driskil. – Csupán egy pillanatra tartalak fel benneteket.

Mrs. Driskil igazi szürke kisegér: mindig hosszú szoknyát hord, a szegélyével összeszedi a port, amerre jár, formátlan kardigánjai tele vannak macskaszőrrel, és mindezt idényjellegű brossokkal tetézi. A szája körül a ráncok macs-

kabajuszra emlékeztetnek, szóval egy igazi macskahölgy benyomását kelti. A modora kedves, ugyanakkor bizonyos távolságot tart, ami pont passzol egy évfolyami tanácsadóhoz. Ő végzi az adminisztrációt, a háttérmunkát, a műsort viszont mi csináljuk.

– Jó napot, Mrs. D.! – felelem. – Jó a kardigánja.

– Ó! – mondja erre mézesházas hangon. – Dolores nénikémé volt. Kis híján ebben temettük el, de még időben sikerült ráadnunk a kedvencét a búcsúztatóra.

Melissa megköszöri a torkát.

– Hát ez... valóban emlékezetes sztori.

– Minek köszönhetjük a látogatását? – teszi hozzá aztán.

Mrs. Driskil a tenyerébe köhécsel.

– Nos. Hm, az egyik szponzorotokról van szó. Kénytelenek visszakozni, és hát ők voltak az elsődleges támogatóitok. Az a helyes kis konditerem, a Végső Visszaszámlálás.

– Hogyan? – szisszenek fel meglepetést színelve.

– Nos, úgy vélem, a tulajdonosnak pénzügyi nehézségei támadtak, ezért csökkentenie kell a kiadásait. – Lassan és hangosan beszél hozzám, mintha süket lennék.

– Értem – felelem. – Akkor szerzünk egy másik szponzort, nem? A barátom apukájának van néhány autókereskedése, és biztos vagyok benne, hogy kisegít minket.

Sam megrázza a fejét.

Driskil széttárja a kezét. – Nos, ez nem ilyen egyszerű. A tankerületi szabályzat értelmében a támogatókat még a tanév elején jóvá kell hagyni, és a diák maga felelős bármilyen további finanszírozásért. Úgyhogy attól tartok, ez azt jelenti, hogy az utazási és szállásköltségeket a hölgyeknek kell állni a szövetségi és a nemzeti versenyeken.

Érzem, ahogy eluralkodik rajtam a pánik, de nyugalmat erőltetek magamra.

– Mégis ki engedheti meg ezt magának? – teszem fel a kérdést.

– Én biztos, hogy nem – válaszolja Melissa.

– Úgy tűnik, a szövetségre a költségek fele a rendelkezésünkre áll – folytatja Mrs. Driskil –, de ha továbbjutunk, akkor össze kell szedni a rávalót.

– De hát... mennyibe kerülne eljutni az országos bajnokságra? – hadarom. Egy ekkora út költsége majdnem olyan teljesíthetetlen számomra, mint az egyetemi tandíj.

– Bizony nem olcsó mulatság. Kicsit sem az – feleli Sam. – Úgy értem, egy sima autósítás alig fedezi egyetlen egyenruha költségét. A repülőjegyek Kaliforniába egy vagyonba kerülnek. Talán ki tudnánk bérelni egy buszt, akkor viszont a tankerületnek egy csomó szünetet kell kiadnia számunkra.

Csendben emésztjük a letaglózó híreket.

Mrs. D. megköszörüli a torkát. – Ne keseredjete el annyira, lányok! Annyira tehetségesek vagytok mind, de... de Texas nagy állam.

Hiába próbál vigasztalni minket Mrs. D., nagyon dühös vagyok.

– Egyszer már sikerült eljutnunk oda – szólal meg Melissa. – És tavaly is közel álltunk hozzá. Igazán nem kellene leírni magunkat, csak mert egy hülye konditerem lemondott rólunk.

Bólintok. – Ez a mi évünk. Tudom, érzem. És ez Sam utolsó éve a suliban. – Megrázom a fejemet. – A pokolba is! Nem hagyom, hogy minden tönkremenjen. Érdekes, hogy senki sem beszél a költségvetésről, amikor a futballcsapat utazik valami távoli meccsre. Ha azoknak a srácoknak sikerülne egyszer továbbjutni, az egész város sok-sok pénzzel és bugyival hajigálná meg őket.

Várakozó pillantást vetünk Mrs. Driskilre, de ő csak sajnálkozva néz vissza ránk. Majd szétvet a düh, remeg a kezem. Talán ha Mrs. Driskil nem törődött volna bele már réges-régen, hogy az emberek lekezeljék, nem hagyná, hogy a tánccsapatnak is hasonló bánásmódban legyen része.

Sam feláll, és szó nélkül elindul az öltöző felé. Melissával követjük.

– Lányok – kiált utánunk Mrs. Driskil. – Lányok! Egyelőre ne szóljunk erről a csapatnak! Lehet, hogy nem is lesz semmi baj, és csak felesleges feszültséget keltene. Inkább koncentráljunk a következő lépésre!

De mi csak ballagunk tovább.

A második órában hivatalsegédként tevékenykedem. Nem én akartam, de az anyukám annál inkább. Rettentő rámenős tud lenni, de tudom, hogy értem teszi.

Ahogy megpróbálok elsettenkedni mellette a fénymásolóhoz, megtorpanok jellegzetes déli akcentusa hallatán.

– Callie, édesem. Gyere ide anyához egy puszira!

Visszafordulok, behajítom a hátizsákomat az íróasztala alá, majd lehuppanok a zsámolyra, amit az asztal mögött tart az iktatáshoz. Mindkét kezével magához vonja az arcomat, és nagy puszt ad, rajtam hagyva ezzel a Revlon 029 Vörös Lakk rúzsának nyomát, azét a színét, amit anyukám a tizenharmadik születésnapja óta hord, mióta is a nagyim először elvitte egy drogériába.

– Nem küldött neked e-mailt a nővéred? – kérdezi. – Megpróbáltam csevegni vele a FaceTime-on, de teljesen összezavarnak ezek az időzónák Németországban.

– Anya, ez csak FaceTime. Nem tudsz csevegni rajta. És nem, Claudia nem küldött nekem e-mailt. – Azt már nem

árulom el, hogy én sem küldtem neki. Nem mintha nem szeretném a nővéremet, de túlságosan elfoglaltak vagyunk, és ha Claudia nem veszi fel anyának a telefont, annak nem csupán az időeltolódás lehet az oka. Claudia a Dél-Kaliforniai Egyetem hallgatója, és ezt a szemesztert a drezdai operánál tölti. Örülök a sikereinek, de zavar, hogy nincs otthon, és most én vagyok az egyetlen kreol odahaza a szőkek közt.

Anya felsóhajt.

– Hogy szerepeltek ma a lányok? – kérdezi.

– Egész jól – bólogatok. – Jövő héttől tanítás után felgyorsítjuk a felkészülést az állami bajnokságra.

Elgondolkodva ütögeti az ajkait egy tollal.

– Nem ütközik ez a munkabeosztással?

Az íróasztalára könyökölök, és megtámasztom az államot a tenyeremen.

– Szoros lesz, de csak két hétről van szó. És a melóhelyen mindenki megértő, értékelik a csapattáncot.

Megnyálazza az ujját, majd belelapoz a jelenléti ívekbe.

– És mi lesz a házi feladataiddal? Bryce-ra sem marad túl sok idő.

– Nem hanyagolom el a házikat, Bryce-szal pedig majd találkozunk, ahogy tudunk. Ő sem stresszel amiatt, mennyi időnk jut egymásra futballidényben.

– Ez az én lányom! – Átnyújt egy halom késés miatti figyelmeztető cédulát, hogy pecsételjem le. – Néhány szülővel és Armstrong igazgatóval szervezünk egy utazásért a szurkolóitoknak az állami bajnokságra. Cipőpasztával és egyebekkel fogjuk kidekorálni a buszt.

Anyából eszményi évfolyam-tanácsadó vált volna, ehelyett ő az iskolatitkár, és a tény, hogy nem tanár, így a munkaköre a szülők mozgósítására korlátozódik. Hála a jó istennek! Mert ott van neki a mostohaapám, a húgom, Kyla,

az épp a világ másik felén tanuló nővérem, Claudia, a munkája, úgyhogy zuhanyozásra is alig jut ideje. Látom, ahogyan eljár felette az idő, de talán csak azért, mert emlékszem, hogy nézett ki, amikor még csak én voltam meg az apám, és Claudia meg ő.

Felidézem a fekete karcsúsított farmerjét, a vastag, fekete övét a fényes ezüst csattal, meg a szűk, csipkés topját. Pont mint Olivia Newton John rosszlány Sandyjének nyugat-texasi verziója a Pomádéból. A régi Selena-dalokra tánclepésben ment keresztül a konyhán – ami inkább árasztott dauervízszagot, mint finom ételek illatát, mivel apám főzött, méghozzá szörnyű, aggregényeknek való kajákat, mint például a tortillába tekert hot dog.

Manapság a ruhatára egyetlen, önként vállalt követelménynek felel meg: ápoljon és eltakarjon, avagy rejtse el az elmúlt néhány évben felszedett kilókat. Viszont a vörös rúzs az maradt.

Ujjait a homlokomra teszi, és masszírozni kezdi a mély ráncot az összevont szemöldököm között.

– Ha így folytatod, hamarosan használnod kell a ránco-sodást készletetű arckrémemet. Mi aggaszt ennyire?

Gyorsan körbepillantok: nem messze tőlünk diákok várnak az igazgatóra meg a helyettesére, vagy épp a nevelési tanácsadóra.

– Hát – mondom halkan –, úgy tűnik, beütött a ménkü. A tánccsapat pont most veszttette el az egyik főszponzorát, úgyhogy nyakig ülünk a kakiban. Még az állami bajnokság előtt össze kell szednünk valamennyi pénzt, de az országosra egy fityingünk sem lesz.

Anya elsimít egy hajfűrtöt a fülem mögé.

– Jóságos ég! Ez most komoly? És mit mond erre Mrs. Driskil?

Csak a szememet forgatom. Anya határozottan meg-
rázza a fejét.

– Az a nő egyszerűen képtelen bármit is elintézni – sut-
togja, miközben vörösre festett körmű mutatóujját az álla-
hoz ütögeti. – Én viszont elintézek neked egy találkozót
Benavidez igazgatóhelyetttessel. Ti, lányok rengeteg munkát
fektettetek a felkészülésbe, az nem lehet, hogy az anyagiak
miatt meghíúsuljon az egész. És a családok nem tudják csak
úgy kipengetni egy utazás árát San Franciscóba és vissza.

Alig tudom elfojtani a feltörni készülő mosolyomat. Az
anyukám láthatóan anyaoroszlán-üzemmódba kapcsolt, és
azonnal intézkedni kezd. Tudom, nem sokat tehet értünk
azon kívül, hogy összehozza ezt a megbeszélést az igazga-
tóhelyetttessel, de már a tényről, hogy a felnőttek is fog-
lalkoznak az ügygel, jobb kedvre derülök. Még akkor is,
ha ez csak pillanatnyi előrelépést jelent. És ha képes leszek
egyedül megoldani ezt a problémát, Samnek nem lesz más
választása, mint hogy engem nevezzen ki csapatkapitánynak.

– Köszí, anya! – Mielőtt visszatérnék a jelenléti ívekhez,
előhalászok az asztalfiókjából egy törlőkendőt, és eltünte-
tem a rúzsnyomokat az arcomról. Hiába, néha egész jól jön,
ha az ember anyukája folyton mindenbe beleüti az orrát, és
nem ismer lehetetlent.

3.

MILLIE

Ebédidőben Amandával a sulis udvarán a szokásos asztalunknál ücsörgünk. Egyfolytában a tőlem kölcsönkapott Amy Poehler önéletrajzot bújja – pontosabban átruháztam rá, miután anya egyszer felütötte a könyvet, és szembetalálta magát Miss Poehler megbotránkoztató kifejezéseivel. Amanda időnként jókat kuncogott csak úgy magában, én pedig alig bírom ki, hogy ne kérdezzek rá, mit olvas éppen.

Körbepillantok az udvaron, és megakad a tekintetem Willowdeanen, amint kikukucskál az ajtón, aztán hevesen integetni kezd a barátjának, Bónak. Nagyon cuki barátja van, tökéletes, barackformájú seggel – ahogyan Amanda találóan jellemzi őt. Én viszont egy fiú hátsójának a gondolatától is fülig vörösödöm.

Miután minket is észrevesz, Will odainteget, majd behúzódik az épületbe. Visszaintek, és emlékeztetem magamat, hogy beszélnem kellene Willowdeannel a... helyzetemről. Ki vagyok éhezve bármilyen tanácsra, amely megmutatja, hogyan jussak el A pontból (tetszik egy fiú) B pontba (járok egy fiúval). Tudom, tudom: olyan ez, mint egy akadályverseny.

Szóval, muszáj beszélnem Willowdeannel. Kezdek bedilizni.

Viszont alig van módunk az efféle eszmecszerére. Bárcsak Willowdean, Ellen és Hannah együtt ebédelnének Amandával és velem! Végre lenne alkalmunk beszélgetni.

Nem is tudom, mire számítottam a szépségverseny után. Vagyis nagyon jól tudtam. Azt hittem, mind barátok maradunk. Én, Amanda, Willowdean, Ellen és Hannah. Látszatra össze nem illő, renegát emberek társasága, ami valamiért mégis jól működik. A hasonló, illetve közös tapasztalataink kötnének össze minket, ahogyan a *Nulladik órában*, vagy más, nagy kaliberű bandában. Kivéve, hogy ott nem éppen ez történt. Őszintén szólva nem hiszem, hogy a *Nulladik óra* csapata együtt maradt volna az ominózus szombat után.

Kinyitom a termoszmot, beleöntöm a tyúkhúslevest a fedélbe, és oldalamon a szórakozott Amandával beletemetkezem a táplálkozásba.

– Hiányzik a szépségverseny.

Néma csend a válasz, kivéve, hogy fel-le jár a lába, amitől az asztalunk billegni kezd.

– Láttad az iskolaújságban a tényfeltáró cikket, hogy a menzán felszolgált fasírt egyáltalán nem tartalmaz húst?

Nem. Éppenséggel átsiklott felette a tekintetem.

– Na, és mit szólnál hozzá, ha beiratkoznánk egy has-táncstanfolyamra?

Még mindig nem szólalok meg.

Helyette az asztal felett a könyvért nyúlok, és lassan elhúzzom előle.

– De hát épp olvasom!

– Én viszont szeretnék veled beszélgetni, de te azóta ezt bújod, mióta reggel felvettelek. Ja, és – teszem hozzá – ez az én könyvem!

Erre felsóhajt, és számárfüllel jelöli, hol tart.

– Pont te győztködtél, hogy mindenképpen olvassam el.
Megpróbálok nem visszakozni. Számárfület gyűrni egy könyvbe égbekiáltó bűnnek számít.

– Neked talán nem hiányzik a szépségverseny?

– Fikarcnyit sem – nevet fel. – Azok az emberek ott egyáltalán nem értékelték a képességeimet és a vonzerőmet.

Megpróbálok nem mosolyogni. Amanda futbollszerelése a verseny tehetségkutató részében igazán inspiráló volt, ám a bírók nem tudtak mit kezdeni vele. Ha jól emlékszem, a következő megjegyzést fűzték hozzá: nem éppen egy szépségverseny szellemiségéhez illeszkedő performance. Legközelebb esetleg megpróbálhatna zsonglőrködni. Vagy akár beléphetne a futballcsapatba.

A focicsapat. Fájó pont ez Amanda számára. Ő, a szülei és a sulis vezetősége állandó vitát folytatnak a csapat edzőjével, Miss Shelbyvel, aki láthatóan nem tud elvonatkoztatni Amanda testi hiányosságától, és felismerni benne a tehetséget.

A barátnőmet évek óta gúnyolják, mert az egyik lába hosszabb, mint a másik, és emiatt sarokemelőt kell hordania. És ha Amanda meghallja, vagy látja, hogy kigúnyolják, sose lehet tudni, hogyan végződik az eset. Szerinte úgy kell viszonyulni a dolgokhoz, ahogyan azok viszonyulnak hozzánk. Tehát ha azt akarja, hogy a kemény csajt lássák benne, akkor úgy is kell viselkednie.

– Totál igazad van – mondom végül. – De én inkább arra gondolok, hogy olyan jó volt együtt lógni, érted?

Vállat von, az egész teste megrázkódik.

– Igen, azt hiszem. Bár nekem az is elég, ha csak mi ketten vagyunk.

Összeszorult a szívem. Amandával nem voltunk ősidők óta barátnők, mint például Will és Ellen, csak hát a sok csú-

folódás, aminek a sulis éve alatt ki voltunk téve, összekovácsolt bennünket.

– Ahogyan nekem is. Tudod jól. De ettől még időnként mind összejárhatnánk.

Erre elkappa rólam a tekintetét, és elmereng.

– Igen, megvolt a magunk klubja, szövetségesek voltunk. A kemény csajok társasága, ami egyértelműen emelte a szépségverseny fénycsillagát.

A gondolatra elmosolyodom, aztán rám tör a felismerés.

– Egy klub! Jóságos isten! Amanda, te egy zseni vagy!

– Hát, ezt senki sem vonja kétségbe és épp ideje, hogy te is rájöttél – közli velem előkelő brit akcentussal, miközben a ceruzáját a magasba tartja.

– Várj csak! – Azzal előhúzó a mobiltelefonomat a háztizsákomból, amit különféle hímzésekkel dekoráltam: virágokkal, felhőkkel, csillagokkal, néhány hangulatjellel, sőt még egy dundi kicsi-ént is biggyesztettem az elülső zseb alá. Gyorsan elküldök egy-egy üzenetet Amandának, Elnak, Willnek és Hannah-nak.

Amanda telefonja azonnal jelez.

– Nekem minek küldtél üzenetet, itt ülök melletted, nem? – forgatja a szemét, majd olvasni kezdi. **MAYDAY! MAYDAY! MAYDAY! TALÁLKOZZUNK A SULI UDVARÁN TANÍTÁS UTÁN, 3:15-KOR!**

Becsöngetnek a következő órára. Gyors egymásutánban érkezik két válasz a telefonomra.

Ellen: **Ott leszek.**

Willowdean: **HASONLÓKÉPP! Timmel, és vele megyek haza.** 🚗

Hannah: **Ott leszek, de csak azért, mert nincs jobb dolgom.** 🏠

Behajítom a telefonomat a hátizsákomban, a maradék levest pedig visszaöntöm a termoszba.

– Elárulnád végre, miről van szó? – kérdezi Amanda.

– Persze, majd három óra tizenötcor. – Újabb csengetés.

– Ó, a fenébe! Rohannom kell!

Amanda búcsút int, én meg száguldok a következő órámra. Ha valakinek rövidek a lábai, kénytelen sebesen gyalogolni, különösen akkor, ha hozzám hasonlóan a pszichológiafakultációjára igyekszik a sulis épületének túloldalára. Alig slisszolok be, Mr. Prater már zárja is az ajtót.

Mr. Prater rettentően ügyel a pontosságra, nem tolerálja a késést. Nagyon komoly fickó, ráadásul bűn rossz vicceket szokott elsütni.

– Oké, utolsó befutó – mondja Mr. Prater, miközben becsukja az ajtót mögöttem. – Miért volt annyira lágypavlov haja?

Néhányan kínjukban felnyögnek, én pedig elindulok az asztalomhoz.

– Ugyan már, nem találjátok ki? – kiáltja. – A klasszikus kondicionálástól!

Kuncogok, ahogy a terem hátsó részében leülök Malik mellé, a túlsúlyos srácok asztalához. A többiek a hagyományos padokban ülnek, én viszont abba nem férek bele, legalábbis rém kellemetlen beletuszkolni magam. Pláne ottmaradni. Úgy emlékszem, valaha felzaklatott az efféle megkülönböztetés, de azóta rájöttem, nem lehet mindenkinél ugyanazt a megoldást alkalmazni. (Húha! Ezt a gondolatot is megörökítem majd keresztszemes verzióban.)

Malik, tőlem eltérően, nem túlsúlyos, csak épp párba tettek minket a csoportprojektben. Valamint tetszik nekem. Úgy értem, NAGYON-NAGYON tetszik. És ami a lényeg, hogy talán én is tetszem neki. Úgy tűnik. Amanda szerint

egyértelműen. Múlt ősszel eljött velem a Sadie Hawkinsra. Még egymás kezét is megfogtuk. De csók nem volt. Az eddigi viselkedése alapján képtelen vagyok kiigazodni rajta.

Bár tagadhatatlanul feltámadtak a reményeim, amikor felajánlotta, hogy elkísér a szépségversenyre. Akkor azt hittem, miután látott a színpadon állni második helyezettként, az az éjszaka csókkal fog végződni számunkra. Ehelyett kaptam egy ölelést, egy vállon veregetést meg egy szál sárga rózsát. Ami a barátokat illeti meg, holott addigra már túl voltunk sok-sok hosszú órákig tartó esti csevegésen és üzenetküldésen. Aztán összefutottunk a suliban, és én örülhettem, ha egyáltalán szól hozzám néhány szót.

– Hahó! – mondom neki, és próbálok levegőhöz jutni.
– Majdnem elkéstem.

Malik megrázza a fejét.

– Hogyan lehetséges, hogy Clover City épített egy edzőtermet a középszintű futballcsapatának, míg nekünk a pszichológiafakultáción egy konténerteremben kell ülnünk, amit simán felkap egy tornádó, ja, és még ablakok sincsenek rajta?

Egészen kipirul az arcom. A gyomrom bizsereg. Beszél hozzám! Azzal az édes szájával.

– Esküszöm, jelöltetni kellene magadat az önkormányzati választásokon.

Malik enyhén elvörösödve hozzám fordul, mintha csak most esett volna le neki, hogy hangosan kimondta, ami a fejében jár, és nem online közölte.

Érzem, ahogy felszikkázik a bensőm, és ha nem vigyázok, mindenkinek feltűnik.

Még az is lehet, hogy őrzök otthon a szobámban egy kis bolyhos borítójú jegyzetfüzetet, ahová feljegyzem, miért is vagyok ennyire oda Malikért. (Hiszen imádok listákat

gyártani, nem igaz? Még ha az érzéseimről van is szó.) Sok mindent fel tudok sorolni mellette.

1. Vastag, impozáns szemöldöke van, ami tökéletesen passzol ahhoz a ragyogó fekete hajához, amit rövidere nyírva hord.

2. Szögletes, teknőckeretes szemüvege pont illik mélybarna bőréhez. A tárcájában tisztítókendő lapul, amit napjában többször is előkap, és megtörölgeti a lencséket.

3. Ahogy a bebújós bőrcipőjét viseli, és a hagyománynak megfelelően igazi, fényes pennyket tesz bele.

4. A farmerja alját több rétegben feltekeri, ami jól láttatja, hogy mindig ízléses, az évszaknak megfelelő zoknit visel.

5. A vasalt pólóit mindig betűrve hordja, ősszel kardiánnal, télen pedig bőr bomberdzsekivel, amitől vonzó, délkelet-ázsiai fickó benyomását kelti némi apukás, érzékeny pasi beütéssel.

De ami talán a legjobban megdobogtatja a szívem, az Malik céltudatossága. Hazudnék, ha azt állítanám, hogy nem töltöttem a pszichológiafakultáció tetemes részét arról álmodozva, milyen sikeres párost is alkotnánk mi ketten. Én a hatórás híreket vezetem, ő pedig jelölteti magát a helyi önkormányzat képviselőjének. Vagy akár kongresszusi képviselőnek. De a humanitárius segélyszervezeteknél is megállná a helyét

A lába az enyémet súrolja, ahogyan hátranyúl a tankönyvéért.

– Szerintem ma ezt a kérdezz-feleleket fogjuk megoldani.

– Francba! – szalad ki a számon, mielőtt átkutatnám a hátizsákomat. – Éreztem, hogy meg kellett volna állnom a szekrényemnél. Még figyelmeztetted is rá tegnap este.

Odacsúsztatja a könyvét.

– Megosztozunk rajta.

Elmosolyodom. És újból összeszorul a gyomrom.

– Rendben. Kösz.

Kitépek egy lapot a füzetemből, közben Mr. Prater bekapcsolja a projektort és lejjebb veszi a fényt. Felkapcsolja a felettünk pislákoló lámpákat, melyeket ő maga szerelt fel, tekintve, hogy a konténerteremben nincsenek ablakok, vagyis ilyenkor természetes fény nélkül kell jegyzetelnünk.

Persze tudom, hogy nem ez volt Mr. Prater szándéka, mégis olyan romantikus az egész. Malikkal megosztozunk a könyvén a diszkrét világítás alatt, miközben a lábunk össze-összeér, ami egészen biztos, hogy nem véletlen...

Kényszerítenem kell magamat, hogy a kivetítőn megjelenő kérdésekre koncentráljak, de az érzelmeim maguk alá gyűrnék, átveszik az irányítást felettem.

Ilyen érzés tehát, ha tetszik nekünk egy srác? Mert ha ilyen intenzív, el sem tudom képzelni, milyen lehet szerelmesnek lenni. Vagy ez már szerelem? Nem tudom. Csak annyit tudok, hogy amit Malik iránt érzek, sokkal több, mint barátság.

Aznap délután Will és El Timmel és Bóval várnak ránk a sulis az udvarán. Amandával a nyomomban igyekszem az asztaluk felé.

– Igazán nem szeretnék megbántani senkit – közlöm velük. – De ez egy csajos megbeszélés lesz.

Tim vállat von, mire Ellen ad neki egy gyors puszit, aztán a srác a telefonjának kijelzőjére meredve elindul a parkoló irányába.

- Az autónál leszek.
- Totál megszállottja lett annak a geoláda alkalmazásnak a kis trollokkal és törpékkel – magyarázza Ellen.
- Szia, Millie! – biccent felém Bo, majd Willowdeanhez fordul. – Elviszlek a melóhelyre, ha szeretnéd.
- Szerintem Elék ki tudnak tenni, de utána hazavihetsz – feleli Will, miközben aranyló fürtjeit összekuszálja a szél. Bo rábólint, szájon csókolja, aztán elrobog Tim után.
- Nem utolsó látvány – jegyzi meg Amanda a fiú hát-sóját bámulva.

Elből kirobban a nevetés, Willowdean pedig a feje búbjáig elvörösödik.

- Ezt megerősíthetem – mondja végül.

Mosolygok.

- Láttá valaki Hannah-t? – kérdezem.

- Itt vagyok – halljuk a sóhajt.

Megfordulok: ott áll előttem Hannah, rajta egy baba-hordozóval, amiben egy méretarányos baba ül. Hannah frufruja már úgy lenőtt, hogy szétnyílt, és láttatni engedi a homlokát. Szürkés szemkihúzója elmaszatolódott, így füstös hatást kelt, ami jól áll neki. Közepesen barna bőrszíne alapján a suliban legtöbben fekete vagy afroamerikai származásúnak gondolják, ám ő jobban szereti az afro-latina meghatározást. A szépségversenyen a bemutatást lebonyolító hölgy túl komplikáltnak és nehezen kiejthetőnek találta ezt az elnevezést, mire Hannah kedvesen közölte vele, hogy akkor csak gyakorolja szorgalmasan. Totál egyetértettem vele.

A szépségversenyről Hannah-val találkozom a legritkábban. Nem mintha nem szeretném gyakrabban látni, csak hát annyira láthatatlanná teszi magát. Ráadásul van egy csomó barátja, akik valamennyivel idősebbek nálunk, és nem is itt

élnék Clover Cityben. Mindenesetre a megközelíthetetlen-sége arra sarkall, hogy még jobban törjem magam, hogy barátnők legyünk.

– Mi az ott rajtad? – kérdezi tőle Will.

Hannah felkapja a fejét, és odalép az asztalunkhoz.

– Jelentkeztem erre a *gyakorlati útmutató az élethez* fakultációra, mert azt hittem, majd megtanulunk online bankolni meg állásinterjúkra készülünk, de nem. Alapvetően háztartási ismereteket takar meg hasonlókat. – Lezöttyen mellénk, a babát az asztalra pottyantja, mire felsír a beszélője. – Az érettségim pedig – folytatja, mintha csak egy tá-bortűz körül ülnénk, és rémtörténetekkel szórakoztatnánk egymást – tepsis húsos pitét kell majd készítenünk.

Ellen, Amanda és Will hangosan felnyerítenek, és majd lefordulnak a székekről, én inkább beharapom az ajkam, és csendben maradok.

Hannah megsemmisítő pillantást küld felénk, közben elfojtja feltörni készülő mosolyát.

– Át fogom nézni anya receptjeit, ha ez segít valamit – ígérem.

Hozzám fordul.

– Ha igazán segíteni akarsz, készítsd el helyettem azt az átkot!

Willowdean megbök a könyökével.

– Halljuk, miért is hívtál össze minket! Talán ismét meg akarsz változtatni valamilyen régi hagyományt itt, Clover Cityben?

Erre aztán mindenki elcsendesedik, és rám mered. Kínosan feszengek. Elfog a kétely, úgy érzem, nekem többet jelentenek a barátaim, mint én nekik. Ez letaglóz. Mintha egy jelmezbálon egyedül én jelennék meg jelmezben, a többiek

pedig nem veszik a fáradságot, hogy alkalomhoz illően felöltözzenek.

De akkor Amandára nézek, aki felém pillant, és már tudom, hogy rá mindig számíthatok.

– Hiányoztok – mondom végül. – Mindannyian hiányoztok. Emiatt hívtam össze ezt a rendkívüli gyűlést. Persze tudom, hogy mindenkinek rengeteg a dolga, és a szépségversenynek is rég vége.

– Hál’ istennek – kotyog közbe Amanda, és belegyömöszöli a pulóverét a táskájába.

– Nekem viszont ez így nem jó, tudjátok? Mert azóta alig látjuk egymást, pedig egy csomó jó dolgot köszönhetünk annak a versenynek. Például a barátságunkat.

Willowdean elmosolyodik.

– Hát, nem azért, hogy hazabeszéljek, de a csúcs az volt, amikor papírdobozból készült Cadillacként léptem a színpadra.

– Oké – felelem –, tényleg nagy dobás volt. És akkoriban folyton együtt lógtunk, mert volt egy közös célunk. Ha pedig egy újabbra van szükség ahhoz, hogy újból összejárjunk... nekem van egy ötletem.

Ellen gyanakodva tekint rám.

– Csak hogy emlékeztesselek, nem vagyok az a folyton nyüzsgő-szervezkedő típus – mondja Hannah.

– Na, és mi az ötleted? – kérdezi Amanda.

Veszek egy nagy levegőt.

– Ottalvós bulik. Minden szombaton, a tanév végéig. Felváltva fogjuk vendégül látni egymást.

A beálló mélységes csendben hallani, ahogy a pomponlányok gyakorolnak a tornateremben.

Ellen szólal meg először.

– Minden. Egyes. Szombat. Éjjel?

– Úgy valahogy – rebegem. – Ottalvós buli, értitek? Feltenne mindenki egy arcmaszkot, és játszanánk meg kézműveskednénk, meg dumálgatnánk mindenféléről.

– Mégis miről? – kérdezi Hannah. – Ne alakítsunk mindjárt egyesületet?

– És minden áldott szombaton? – tudakolja Willowdean.
– A szombat este a randikról szól.

Amanda vállat von.

– Én olyankor a tévémmel és a macskámmal szoktam randizni. Úgyhogy tőlem mehet a dolog.

Felszikrázik a bensőmben a remény, de Amandának nem akad követője. Bólintok.

– Oké. Akkor mit szólnátok ahhoz, hogy minden másik szombaton tartsuk?

Hannah szorgalmasan kapargatja az ujjairól a sötétlila körömlakkot.

– Mindig másnál gyűlnénk össze?

Ellen odafordul Willhez, és csendesen megjegyzi.

– Pont erről beszélgettünk múltkor, emlékszel? Több időt kell szánni magunkra. A pasik nélkül.

Látom, hogy Will átgondolja az egészet. Nagyon gondosan osztja be az idejét, hogy a szerelmére is jusson, én pedig méltányolom ezt. Nehéz lesz Ellent is beiktatnia.

Rám néz.

– Próbáljuk meg először csak néhány hétig. És ha mégsem válna be, nem muszáj egymás torkának ugranunk, rendben? Ott van a munka, a sulis és Bo is... és persze a barátok. Szóval, nem egyszerű mindet összeegyeztetni.

– Értem – mondom erre.

Ellen elvigyorodik.

– Ha ő is benne van, akkor én is.

Hannah szokás szerint húzza az időt; előbb teljesen lekaparja a lakkot a hüvelykujjáról.

– De párnacsatákról meg hasonlókról szó sem lehet, rendben? És ha valaki megpróbálna átalakítani, annak éjjel levágom a haját. Teljesen.

Nyelek egy nagyot.

– Értettük. – Megpróbálom apró kacajjal elvenni a szavai élet. Kiváló érzékem van hozzá, mikor kell nevetéssel oldani a feszültséget, ez pedig hozzásegít, hogy egy napon igazán jó hírolvasó váljon belőlem.

Én leszek az első házigazda, és megígérem, hogy még a hétvége előtt mindenkinek küldök üzenetet a részletekről. Lényem egy része roppant ideges, félek, hogy mégsem fogadják el a javaslatomat, vagy pedig rosszul fog elsülni a buli. Viszont ez az utolsó évünk a középiskolában, és aggódom, ha most nem sikerül megszilárdítanom a barátságunkat, akkor előbb-utóbb mind az öten elsodródunk egymástól.

Úgyhogy javarészt az izgalomtól vagyok feldobódva.